

Gastcolumn Duinstichting april 2021 door Reijnoud de Haan

Burgers moeten invloed hebben op besluit fietspaden zandvrij te houden

En: Fietspad langs de duinen tussen Bleidensteinsweg en Van Steijnweg moet blijven!

Wat vind ik fijn aan fietsen door de duinen? De rust en stilte, zonder gemotoriseerd verkeer, het zien en horen van de natuur, het afwisselende landschap en de fietsbeweging op zich. Natuurlijk is goed wegdek belangrijk.

Het landschap tussen Wijk aan Zee en Camperduin biedt ons kale duinen, maar ook naaldbomen, loofhout, heide, varens etc. Het afwisselende landschap is er voor de natuur op zich, maar ook voor mensen om ervan te genieten. Ons 'fietsronkje noord-om' van 38 kilometer gaat door de Schoorlse Duinen, met wind mee door het open landschap, en met wind tegen langs de Berenkuil en de Franschman vlakbij Bergen aan Zee.

Vreemd genoeg ziet nu Staatsbosbeheer stuifzand als waardevoller dan de planten en dieren die worden ondergestoven. Het lijkt me willekeurig: wat is er mis met de *verbascum*, de hulst, varens en kamperfoelie die nu worden bedolven onder het zand?

De natuur is er ook voor de mensen. Bewoners en toeristen genieten van onder meer de bossen. Op de route langs de kust zijn er verbeteringen mogelijk. Zeker als we die vergelijken met de beroemde fietsroutes in het buitenland: het wegdek op de Van Oldenborghweg is hobbelig, tol betalen voor fietsers is weinig gastvrij. En er ontbreekt een fietspad tussen Bergen aan Zee en Egmond aan Zee.

Niet alleen omwonenden hebben belang bij wandelen en fietsen door dit prachtige landschap. Enkele keren per jaar overnachten bij ons fietsers uit andere landen. Zij rijden de Kustroute als onderdeel van de fietsroute rond de Noordzee: soms vanaf de Loire naar Kopenhagen. Soms van Calais naar Ostrava in Tsjechië. Deze gasten merkten al in 2016, dat er bulten zand lagen aan weerszijden van het fietspad Verspyckweg – Blijdensteinsweg. *'Hé, hier heeft iemand voor de grap zandtaarten gebakken!'* *'Neen, Michaela, hier heeft iemand een gat gegraven en toen is het duin gaan stuiven,' vreemd verhaal, ja.*

Vanaf november 2020 hield Staatsbosbeheer op met het wegschuiven van het zand dat het fietspad blokkeert. Pas half maart is de blokkade opgeruimd, na een ludieke veegactie door de Fietsersbond. Staatsbosbeheer laat in het midden, of het fietspad

wordt vrij gehouden. De Fietsersbond heeft de Provincie gevraagd om kap- of graafwerkzaamheden vooraf te toetsen aan de gevolgen voor de routes van fietsers, ruiters en wandelaars. De Gedeputeerde is het hiermee eens, nu moeten we bezien, of de wegbeheerder dit ook vindt. Het zou dan logisch zijn, om de boomstronken en humuslaag langs de Dr. Van Steijnweg te laten zitten; immers als het hier ook gaat stuiven, dreigt er een tweede blokkade van de beroemde Kustroute.

De affaire stuifduin versus fietspad roept bij mij opnieuw vragen op over de besluitvorming in Nederland. Wie neemt welk besluit? Liggen de bevoegdheden bij de gekozen volksvertegenwoordigers? Of bij 'op afstand geplaatste instanties'? Luistert degene die een besluit neemt naar de burgers? Of moeten burgers zich maar neerleggen bij ieder besluit, ook als dat willekeurig overkomt?

De openbare ruimte kan opnieuw worden ingericht vanuit het gezichtspunt van voetgangers en fietsers; de overheersende positie van auto's kan worden afgebouwd. Zoals het is, hoeft het niet te blijven; er is altijd sprake van het hebben van een invalshoek en het maken van keuzen. Besluiten moeten we niet overlaten aan alleen de beslissers, maar als burgers samen de realiteit vormen.

Kortom: het fietspad door de duinen langs de Blijdensteinsweg – Dr. van Steijnweg moet blijven.

